

Til § 67

Bestemmelsen svarer til § 99 i den gældende vandløbslov.

Med hensyn til afgørelser i henhold til denne bestemmelse er den gældende klagemulighed også opretholdt, idet vandløbsmyndighedens afgørelser om bidragsfordelingen fortsat kan påklages til landvæsenskommissionen.

Til § 68

Bestemmelsen svarer til § 100 i den gældende vandløbslov, dog således at det efter forslaget er vandløbsmyndigheden, der træffer afgørelse i første instans, og klageinstansen er landvæsenskommissionen.

Til § 69

Forslaget svarer til § 101 i den gældende vandløbslov.

Bestemmelserne må dog nu ses i sammenhæng med især bestemmelserne i lovforslagets §§ 29 og 34 om hegning og om plantning og bevarelse af skyggegivende vegetation langs vandløbene.

Til § 70

Efter det gældende myndighedssystem betaler parterne sagsomkostninger ved landvæsensretternes behandling af en vandløbsag.

Udvalget om revision af lov om landvæsensretter og vandløbsloven har ikke drøftet spørgsmålet om gebyrer til dækning af sagsomkostninger for de sager, der foreslås overført til de kommunale myndigheder og miljøstyrelsen. Hensynet til at søge antallet af sager begrænset kunne imidlertid tale for, at der indføres gebyrer for sagsbehandlingen for en række af disse sagstyper. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at skabe hjemmel for at fastsætte regler om vandløbsmyndighedernes og miljøstyrelsens adgang til at opkræve gebyrer. I forbindelse med fastsættelse af regler efter bestemmelsen vil der blive foretaget en nærmere afgrænsning af, hvilke kategorier af sager, der skal belægges med gebyr. Som eksempel kan nævnes tvistigheder mellem bredejere ved private vandløb og andre sager, hvor private ønsker sag rejst ved vandløbsmyndigheden. Klager fra private over manglende vedligeholdelse m.v. i offentlige vandløb og lignende vil det derimod næppe være rimeligt at pålægge gebyr.

En bekendtgørelse vil blive forhandlet med landbrugsorganisationerne, de kommunale organisationer m.v. inden udstedelsen.

Til kapitel 13

Til § 71

Omfanget af adgangen til at ekspropriere svarer til bestemmelserne i den gældende vandløbslovs § 89, stk. 1.

Efter forslaget finder reglerne i §§ 43 og 44 i lov om offentlige veje tilsvarende anvendelse, således som det også er tilfældet efter miljøbeskyttelsesloven og vandforsyningsloven. §§ 43 og 44 angiver hvilke rettigheder, der kan erhverves ved ekspropriation, og hvilken retsstilling disse rettigheder får i forhold til tidligere stiftede rettigheder over ejendommen.

Reglerne i §§ 47-49 i lov om offentlige veje indeholder bestemmelser om åstedsforretninger og selve ekspropriationsbeslutningen.

Vandløbsmyndighedens beslutning om ekspropriation kan påklages til miljøstyrelsen, jfr. forslagets § 80. Det skønnes derimod mest hensigtsmæssigt at henlægge afgørelsen af, om et indgreb efter loven er ekspropriation, til landvæsenskommissionen (stk. 2).

Til § 72

Efter forslaget fastsættes erstatningen for ekspropriationen efter lovgivningens almindelige regler i overensstemmelse med reglerne i lov om offentlige veje § 51, stk. 1.

Endvidere finder en række andre bestemmelser i lov om offentlige veje tilsvarende anvendelse, nemlig § 51, stk. 2, hvorefter erstatningen skal nedsættes med den forøgelse i værdi, som den tilbageblivende ejendom skønnes at opnå, § 51, stk. 3-5, om udstrækning af ekspropriationen til mindre restarealer, der ikke bør bestå selvstændigt, og § 51, stk. 6, om tilsvarende anvendelse af § 51, stk. 3-5, ved erhvervelse af begrænsede rettigheder. Endelig overføres reglerne i lov om offentlige veje § 63 om forrentning af erstatningsbeløbene og i § 64 om udbetaling af erstatning, herunder om erstatningen skal udbetales til ejendommens ejer, til panthavere eller andre indehavere af begrænsede rettigheder over ejendommen.

Til § 73

Bestemmelsen svarer til gældende ret.

Til kapitel 14

Til § 74

Efter forslaget i stk. 1 pålægges det vandløbsmyndigheden i forbindelse med den tekniske vurdering og behandling af en sag efter loven at søge